

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

VERSCHIJNT APERIODIEK BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8,— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0,35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: MARKT 37a

UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
22STE JAARGANG — 23 SEPTEMBER 1949 — 4 BLZ. No. 3

HOOFDREDACTEUR: G. J. VAN DER GRINTEN. GRIFFIER: W. E. RÖELL.

REDACTEUREN: H. G. SENF — S. J. J. DE JONGH — R. L. BOSCH — G. H. HOFSTEDE

In het huis met de oude gevel en de jaartallen werd ieder jaar pastei gemaakt. Dat gebeurde sinds onheugelijke tijden; de overlevering wilde, dat een oude weduwe Sprook op een dag in haar keukentje in dat huis een pastei had gemaakt die ieder, die er van at, in verrukking had gebracht. Het recept was in de familie bij overlevering bewaard gebleven, men had de zaken uitgebreid, en de verre nazaten van de weduwe woonden nog steeds in het huis, heetten Sprook en maakten elk jaar een pastei, die bij de fijnproevers bovenaan stond.

Wanneer het jaargetij zo ver gevorderd was, dat de eethuizen hun wintervoorraad gingen inslaan, gewerd er bedrijvigheid in het huis. Er kwamen wagens voor, die lege stenen potten brachten; de schoorstenen rookten, vuur brandde in de fornuizen, het pruttelde en zoemde en na drie weken kwamen de wagens weer terug om de potten, nu gevuld en van etiket voorzien, te rijden naar waar de lekkerbekken zich de baard al likten. De huize Sprook bloeide en voer er wél bij. Elke generatie vernam van de vorige het recept en gaf het trouw weer aan de volgende door.

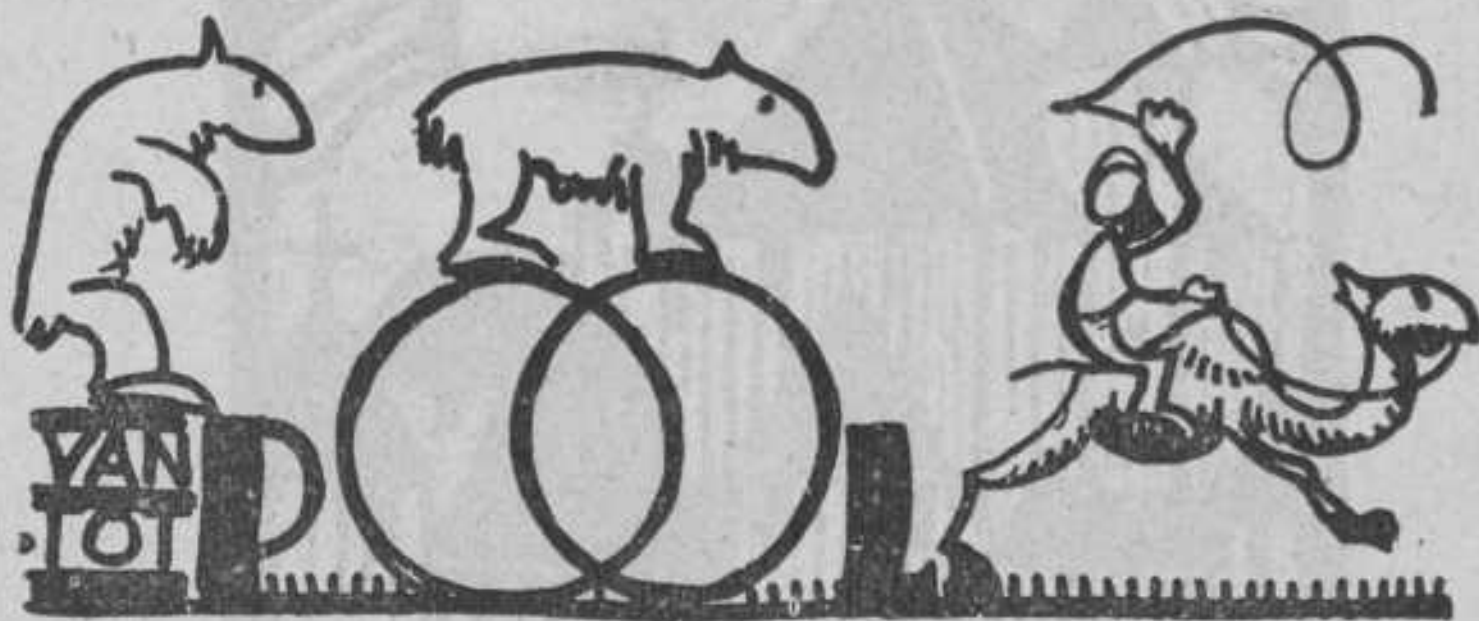
Toen al haast honderd malen de potten waren afgeleverd, kenterde het lot. Er kwam bezwaar tegen de Sprookpastei. Er was iets mis, het was niet meer zoals vroeger. En de goede naam en de bloei van het huis gingen achteruit.

De Sproken zochten en zochten, maar de fout bleef verborgen. Was het recept niet meer goed? Was er niet gemalen, gehakt, gestampt en gesudderd? Waren soms zout, caviaar of sassifras vergeten?

Op zekere dag kwam er een vreemdeling in het land, waar dit verhaal speelt; en toen hij hongerig om een maaltijd vroeg zette men hem de Sprookpastei voor. Proevend schudde hij het hoofd, en zijn stem was verbaasd toen hij sprak: „Noemt gij dit pastei? Dit heet bij ons niets; hoewel ik moet toegeven dat het heerlijk klaargemaakt is!” En het gerucht verspreidde zich dat de Sprookpastei bestond uit zuiver niets, dat op bekwame wijze was bewerkt, gekruid en opgedist.

Wij weten niet hoe het met de Sproken afgelopen is, die de substantie vergaten. De potten staan al weer gevuld op de kar; maar wat belangrijk was hebt U er niet ingedaan.

Weet dan wie voor de achteruitgang verantwoordelijk is.

Onze geliefde hoofdredacteur is in zijn verre verbanningsoord zijn Spiegel niet vergeten. Met vreugde kan de Redactie opnieuw een van zijn reisbrieven publiceren.

MERONE

IK HAD BLOEMEN IN MIJN HAND, toen ik na afloop van dit vreemde bezoek langs de ongelofelijke brede en gemakkelijk dalende trappen, afging. Waarom? ik weet het niet, en zij die ze gegeven had wist het ook niet denk ik, want van de vele dingen die de mensen hier spontaan doen, zijn er ook vele zonder betekenis, alleen maar goed en mooi. Het waren eigenlijk 3 gevels, tempelfronten, links de kapel, rechts de bibliotheek die beiden als zeer welbewust van hun werk, het middengedeelte vasthielden. Een ongelofelijke koepel met een dubbele zuilengalerij troonde middenin. Vroeger was het wat geweest, vroeger waren er in de stallen onder de bibliotheek 48 paarden geweest en in het koetshuis onder

de kerk 12 karossen, dat vertelde Giacomo die zijn eerste haren daar gekregen had. Nu waren zijn laatste haren grijs en er waren noch paarden noch koetsen meer. De contessa was er er nog wel en wij kwamen om ook dat te vernietigen. Wij kochten het goed op om het te moderniseren, te verwarmen, van waterleidingen te voorzien en bewoonbaar te maken en dit alles voor een zo goed doel. De „bambini de la guerra”, de slachtoffers van de vorige oorlog — men noemt hen kinderen, omdat ze er niets aan konden doen — komen nu hier wonen, zij gaan nu met hun ene been van de trappen strompelen en met hun blinde en verschroeiende ogen in de franse tuin dwalen om de prachtige cypressen niet te zien. Het was goed, wat wij deden, de kerk zat er trouwens ook achter en dus..... Maar wat een verdriet, wat een eindeloos leed lag er overal rondom in dit huis. De bezitter van de hele omgeving tot aan de grote stad toe, had in het „settecento” zich

hier voor onmeetbare sommen laten installeren. 300 jaar adeldom bergafwaarts, terwijl Dadda in 1650 zo hoog geklommen was om zijn rijkdom in schoonheid en bezit om te zetten. In het noorden de Alpen waarvan Merone reeds het begin was, in het oosten de tomeloos vruchtbare en rijke vlakte van Oggiono tot Bergamo toe, in het westen het einde van een meer in de stad Como en tenslotte in het zuiden de steeds dalende weinig geaccidenteerde vlakte die bij Sesto in de grote stad overging. Hoe Dadda aan zijn adeldom gekomen was, laat veel keuze en weinig twijfel, maar het moet een edele manier van doen geweest zijn, want zulke mooie ogen als die van de contessa van deze avond en zonsondergang, kunnen niet in het geslacht van een boosaardig mens geboren zijn. De contessa Maria Adelaide Dadda ontving ons in de veranda aan de Zuid-westzijde, daar was de zons- ondergang en daar waren tegelijkertijd de dingen die wezen op het einde van het huis Merone. De meubels waren oud en om de schamele toestand van hun overtrek wat te verbergen had men de winterhoezen in gebruik genomen. Alles was oud en gebruikt, want het woord versleten zou te oneerbiedig klinken voor de sporen van zovele mooigevormde handen. De

oude boeken stonden en lagen onwillekeurig nog net alsof wij op een avond omstreeks 1700 waren gekomen, en alsof wij eveneens bestoft en vermoeid waren van een reis langs ongeplaveide landwegen, werd ons een zeer koele witte wijn gereikt. Maar onze koetsen verrieden ons: de 2 fiat stationcars stonden uit te blazen, Giacomo stond er met lege handen naar te kijken, hij was het anders gewend en een kalmerende en waarderende klap op de flanken, die anders beschuimd en bezweet zouden hebben gestaan, gaf niets anders terug dan het bliken geluid van de huidige carrosserie. Toen

wij alle materiële moeilijkheden van de contessa aanhoord hadden en wij begrepen dat wij een goed werk deden door haar uit haar schulden en financiële noden te redden, werd de koop gesloten. Don Carlo, de geestelijke vader der „bambini“, die men eerst voor mal had gehouden een zo groot goed te willen kopen, lachte licht naar ons op de rode recamier, de prijs was ver beneden zijn budget gebleven. En wij wisten niets beters te doen dan in en door onze wijn te kijken. Gio niet, want die ging hier bouwen, maar ik, die er niets mee te maken had, ik had wel terstond kunnen snikken van ellende. De contessa had ons alles laten zien en had zo hier en daar bij een slaapkamer of boudoir, in het frans iets tot haar kame- nier gezegd, dat was aan hem, Don Carlo en de dikke admini- strateur voorbijgegaan. Daar was echter veel in gelegen, eindeloos veel. Misschien moet men harder zijn om gelukkig te kunnen wezen, ik ben met mijn verdriet ook heel blij, daar zit een schoonheid in. Het gestreepte behang van een klein bibliotheekje van de jonge principessa Dadda, had helemaal de beker doen overlopen. Was het maar niet zo gescheurd geweest, waren de bloemetjes maar niet zo eindeloos flets en verlept geweest en nog erger, was de kleine Giulio hier maar niet net — met een oude op zolder gevonden trompet en sabel — bezig de oude dagen met een lach en een hartver- scheurend geluid uit het groene koper, allemaal een voor een te voorschijn te halen. Een kind dat een vlieg de poten uit- trekt en daarbij triomphantelijk naar boven opkijkt is minder erg om aan te zien. De glazen waren leeg en de beslagen buitenkant begon druppels te maken, wij moesten nu toch heus gaan, meenden wij. Het genoeg was aan beide zijden geweest zoals men zeide, en ik meende dat het niet zo was, want toen ik afdaalde naar het gras met de wingerd die er van de bibliotheek in neer hing, had ik bloemen in mijn hand en ik weet niet waarom, zij die ze mij gaf wist het wel, nu weet ik het zeker.

J. G.

(Zeg tegen v. W. dat hij een grote ■ is dat hij niet naar mij geïnformeerd heeft hier, want hij wist dat ik in Milaan was en dan N.B. in dit huis.)

WENDING (Indonesiënummer).

Een nummer van dit maandblad*) dat zoals gebruikelijk ge- tuigt van diepe kennis van het onderwerp. Informatief is het dan ook zonder weerga. Dat het hierbij niet blijft is begrijpelijk van dit blad voor Evangelie en Cultuur. Evenwel brengt dit nummer een allesbehalve „goede bood- schap“ wat Evangelie toch betekent. Het geval Indonesië is een trieste zaak en daar getuigt dit nummer ook van. Maar bijzonder droef is het wel te moeten constateren dat enkele Nederlandse medewerkers — op grond van welke overtuiging of motieven dan ook — geen goed woord meer kunnen of willen vinden voor het verdien- stelijke dat toch ook in het oude Indië is gepresteerd. In hoofdzaak zal dit blad een steun kunnen zijn voor hen die wellicht het beste met de adjectieven: „ethisch en pro- gressief“ kunnen aangeduid worden. Voor de overigen is de overtuigingskracht gering. Zelfs het doen begrijpen en aanvaarden van het verkondigde standpunt zal velen grote moeilijkheden opleveren.

L. B.

*) Het Indonesiënummer verscheen vóór het eerder be- sproken Israëlnummer.

FEUTENRUBRIEK

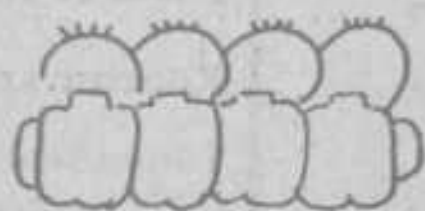
HET NUT VAN PLATVOETEN IN DE GROENTIJD.

Platvoeten zijn altijd hinderlijk, dus ook in de groentijd. In normale tijd, in het dagelijkse leven, kunnen ze practisch nooit enig nut afwerpen. In bijzondere gevallen wel; men kan er voor afgekeurd worden voor de militaire dienst.

Meestal echter zijn ze een bron van narigheid; zo ook in de groentijd. Daar men niet aan de gewone lichamelijke groeiing mee kan doen, krijgt men een attest. Nu is de groentijd voor attestvoeten minstens even zuur als voor degenen zonder attest. Ze mogen niet lopen, alleen maar schuifelen, of op handen lopen. Weliswaar hoeven ze niet te kikkeren, en mogen ze fietsen, maar toch is het leven van een gezond candidaatlid, die aan alle lichamelijke groeiing mee kan doen, verre verkieslijk. Nut werpen dus platvoeten helemaal niet af in de groentijd.

Laten zij, die corpslid wensen te worden, van te voren hun platvoeten laten genezen.

DE GNOOM.

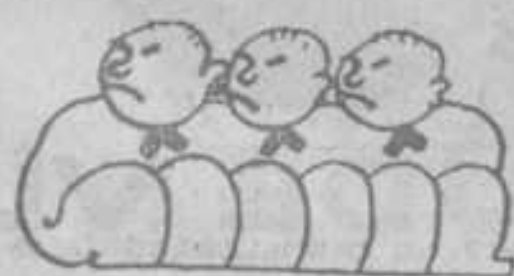

SCHEDELVORMEN IN VERBAND MET HUN INHOUD.

Wat is dit met hersens eigenaardig. Sommige mensen hebben een groot hoofd en blijken geen hersens te bezitten en een ander heeft een klein hoofd maar deze blijkt slechts hersens te bezitten.

Dan krijgen we een ander onderscheid, nl. de langschedeligen en de kortschedeligen. Bij de candidaatleden is dit zeer goed te zien, daar de schedel mooi uitkomt. En ik geloof dat het aantal langschedeligen hier zeer sterk overheerst. We zouden hieruit kunnen concluderen dat de langschedeligen in 't algemeen een grotere aanleg voor wiskunde hebben dan de kortschedeligen. Verder is het wel bekend, dat de l.s. oorspronkelijk meestal uit het N. komen en de k.s. uit het Z. De mentaliteit van de l.s. is ook heel anders dan van de k.s. De laatsten zijn meestal luchthartiger, terwijl de eersten geslotener zijn, maar we mogen daar nooit op af gaan.

TROUWJAS.

OVER DE SCHAAMTEGEOVOELENS VAN KABOUTERTJES.

Zoals U weet hebben de kaboutertjes een korter leven dan de mensen. Dat is de oorzaak, dat zij in de loop van honderden eeuwen sneller evolueren dan de mensen. Is er bij de mensen al een tendenz tot hogere verstandelijke ontwikkeling merkbaar, bij de kaboutertjes is deze veel sterker geweest.

De primitieve schaamtereactie, o.a. waarneembaar bij de dieren, is om in een hoekje te kruipen en zo lang te wachten totdat men de oorzaak waarom men zich schaamde vergeten is of totdat degene voor wie men zich schaamde verdwenen is.

Bij de kaboutertjes komen schaamtegevoelens minder voor, daar zij hun daden van te voren verstandelijk beoordelen en ook omdat zij door hun hoge verstandelijke ontwikkeling in staat zijn hun primitieve impulsen te onderdrukken.

Als een kabouter zich schaamt, blijft hij nog steeds beseffen dat mensen ook slechte eigenschappen hebben waarvoor zij zich moeten schamen. Hij zal echter wel proberen zich niet meer te hoeven schamen.

PUISTERIK.

EEN ONTMOETING.

Als zo 's avonds laat
in een aardig toiletje
een meisje door de straten gaat
verlangend naar haar bedje
dan kan het wel gebeuren
dat zij mij tegen komt
terwijl ik loop te treuren.
En dan zeg ik „verdomd”.
Want ik ben vies en smerig
maar van haar niet afkerig
ik ben nu hier een groentje
daarom krijg ik geen zoentje,
maar als ik niet meer kaal zal zijn
dan vindt zij mij maar fijn.

AMPERMAN.

RUDIE EN ISIDOOR.*)

Rudie en Isidoor, twee kennissen, zijn verliefd op eenzelfde meisje, Eline.

Hoe aardig is ze niet. Kijk eens naar haar zwart golvend haar, dat ze zoals altijd in boy-head vorm draagt. Wat benijden Rudie en Isidoor elkaar toch, wanneer één hunner een glimlach van dat bruine gezicht weet af te dwingen. Eline is niet alleen mooi, maar ook haar karakter is goed. En vooral om deze laatste eigenschap houden ze beide van haar. Iedereen ziet in dat dit niet langer zo zal kunnen blijven. Rudie, een lelijke vent, tracht met z'n rijkdommen Eline voor zich te winnen, door haar naar dancings, bioscopen enz. te brengen.

Isidoor is een man die er zo aardig uitziet, dat hij de liefde van elk meisje tot zich trekt. Eline houdt niet van Rudie, maar wel van Isidoor. Op zekere dag gebeurde het volgende. Isidoor zit op een fuif gezellig aan een tafeltje met z'n aanstaande te praten. Plotseling verschijnt Rudie, die zowat elke dans met Eline maakt. In z'n jalouzie daagt Isidoor Rudie tenslotte uit tot een gevecht. Rudie is overwinnaar. Snikkend begeeft Eline zich naar huis. Zeer verdrietig als ze is, zegt ze Rudie, dat ze niks meer van hem wil weten en dat ze naar 't klooster gaat. Rudie, die daardoor getroffen is, wordt handelaar.

JESSES.

Illustratie door TERGGEEST.

*) Elke overeenkomst met bestaande personen is toeval.

Red.

LEVER BROTHERS & UNILEVER N.V.
TE
ROTTERDAM

vraagt

JONGE CHEMISCHE INGENIEURS

om in opleiding te worden genomen
voor leidinggevende functies in haar
olie-, zeep- en margarinefabrieken

Schriftelijke sollicitaties, onder No. 109,
worden ingewacht bij de Centrale Perso-
neel Afdeling, Museumpark 1, Rotterdam

Académie de danse Rocco Dubois

Sinds jaren het adres van de Delftse studenten hervat haar
Studenten Dansclubs en Privélessen

Het summum op Dansgebied en Amusement

Inschrijving aan het Hoofdinstituut: J. P. Coenstraat 34 te Den Haag
(Bezuidenhout Telefoon 77.19.09.)

Ook voor de lessen der Dansclubs, die
gegeven worden in Gebouw PULCHRI
STUDIO, Lange Voorhout, Den Haag.

Laat U terstond inschrijven

Door onze vele buitenlandse reizen
kunnen wij U verzekeren, dat ook dit
jaar Uw stoutste verwachtingen over-
troffen zullen worden.

Speciaal Herenkapper

JOH. GERBRANDS

Gediplomeerd Kapper

Parfumerieën en Toiletartikelen

Oude Delft 180a - Delft - Tel. 624 - Giro 51984

Heren Studenten!

Uw Corpsleverancier is:
voor **brood, koek
en beschuit**

A. W. UNGER

Markt 21   Telefoon 222

Leverd steeds
het **beste** van het beste

Voor

KOLEN

Fa. A. ROMIJN & Co.

Koornmarkt 84 - Tel. 748

Tegenover Hotel „Central“

Voorheen en thans:

„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans“

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **S. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

U kent Petit . . .
in 't hartje van Delfts circuit
Hij levert U:
dassen, overhemden, hoeden, petten
verhuurt U ook jacquetten:
Hij strikt Uw dasjes voor het Bal
en helpt U, in elk kléding geval:
Voor examens en voor feest,
komen studenten bij Petit 't meest.
J. J. PETIT — tel. 591
HIPPOLYTUSBUURT 31

Stoomblekerij
Chemische Wasserij

„**OZON**“

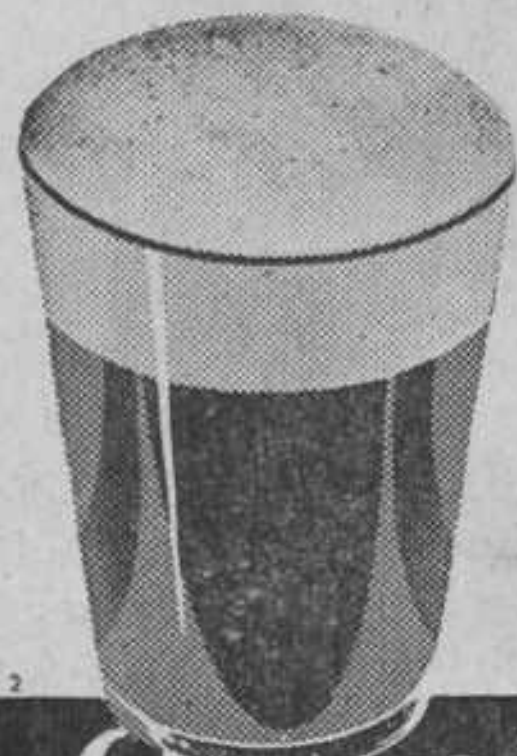
Telefoon 778426

VOORBURG

voor de Herenwas

A. 22

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

